

Jézus szellemi erejének forrása – Zac Poonen

The Source of Jesus' Spiritual Vitality by Zac Poonen

<https://www.cfcindia.com/wftw/the-source-of-jesus-spiritual-vitality>

Az Ézsaiás 50:4-ben egy Úr Jézusra vonatkozó prófétikus utalást találunk:

„Az Atya minden reggel felébreszt engem és megnyitja a megértésemet az Ő akaratára.”

Ez volt Jézus szokása. Hallgatta az Atyja hangját kora reggeltől kezdve egész nap, és azt cselekedte, amit az Atya mondott neki. Nem tanácskozott emberekkel, hogy eldöntse, mit tegyen, hanem ima-összejövetelt tartott az Atyjával. Lelki keresztyények sok emberi tanácskozást tartanak, a szellemi keresztyének azonban az Úr hangjára várnak.

Jézus nagy fontosságot tulajdonított az imának az életében. Gyakran kiment a pusztába imádkozni. (Lukács 5:16). Egyszer egy egész éjszakát töltött imában, hogy megtudja az Atya akaratát a tizenkét tanítvány kiválasztása előtt (Lukács 6:12-13). A lelki keresztyény nézi az időt, hogy mennyi telt el az Úrra való várakozással, mint elfecsérelt idő, és csak azért imádkozik, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét. Az ima nem nélkülözhetetlen az életében, mert magában bíz. A szellemi ember, azonban minden dologban folyamatosan az Istentől függ, és így elengedhetetlen szükség számára az ima.

Jézus életének forrása az Atyja volt (János 6:57). Jézus számára Isten szava fontosabb volt, mint az étel (Máté 4:4). Naponta többször szüksége volt rá, egyenesen az Atyától. Miután megtudta az Atya akaratát, engedelmeskedett neki. Az engedelmeség fontosabb volt neki a napi tápláléknál is (János 4:34). Jézus, az Atyától való függésben élt, és egész nap ez volt a hozzáállása: "Szólj, Atyám, hallgatlak".

Gondoljunk a pénzváltóknak a templomból való kiűzésére. Bizonyára sokszor megfordult Jézus a templomban, amikor ott voltak a pénzváltók és nem űzte ki őket. Csak akkor tette azt meg, amikor az Atya úgy vezette, hogy megtegye. A lelki keresztyény inkább állandóan kiűzni a pénzváltókat vagy egyáltalán nem teszi. Akit Isten vezet, az tudja, hogy mikor, hol és hogyan cselekedjen.

Sok jó dolog volt, amit Jézus megtehetett volna, amit sosem tett meg, mert azok kívül estek az Atya rá vonatkozó akaratán. Mindig azon buzgólkodott, hogy a legjobb dolgokat cselekedje, és ez elég volt. Neki nem azért kellett eljönnie a földre, hogy jó dolgokat cselekedjen, hanem, hogy megcselekedje az Atya akaratát.

„Nem tudátok, hogy nekem az Atyám dolgait kell cselekednem?” - kérdezte Józsefet és Máriát tizenkét éves korában (Lukács 2:49). Egyedül ezek elvégzése érdekelte Őt. Amikor 33,5 éves korában véget ért a földi szolgálata, valódi meglepéssel mondhatta, „elvégeztem minden munkát, amit mondtál nekem, hogy elvégezzem azt” (János 17:4).

Jézus nem utazta körül a földet, nem írt egyetlen könyvet sem, nem volt sok követője. A világ számos részén sok a betöltetlen szükség, stb., stb., Ő azonban elvégezte a munkát, amit az Atya bízott rá. Végző soron ez, és csakis ez számít.

Jézus az Atya szolgája volt.

„A legfontosabb dolog pedig egy szolgálattal kapcsolatban az, hogy azt cselekszi, amit a gazdája mond neki” (1Korinthus 4:2).

Az életét azzal töltötte, hogy az Atyjára hallgatott, és teljesítette Atyja minden akaratát, kimerültség vagy frusztrált 'elfoglaltság' nélkül. A saját emberi akaratát halálra ítélte. Nem lelki volt, hanem szellemi.

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének megadásával: www.cfcindia.com

Fordította: Abonyi Sándor (<https://keskenyut.wordpress.com>)